U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupen Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem Praha 10, Veronské náměstí 590, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2015, čj.: OAM-559/ZA-ZA05-P17-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2017, čj. 4 Az 39/2015-31,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím vydaným dne 11. 9. 2015 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k městskému soudu, který ji zamítl rozsudkem ze dne 24. 5. 2017.

[2] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Městský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu (nebyly-li by splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu); nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci, učiněná zjištění nepostačovala k jejímu správnému posouzení a městský soud provedené důkazy hodnotil nesprávně, resp. bez jejich vzájemné souvislosti. Stěžovatel tvrdí, že mu po návratu do jeho země původu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu probíhající války na území Ukrajiny. Stěžovatel se také obává, že po návratu na Ukrajinu by musel nastoupit do armády, neboť je civilistou, jehož chtějí v rámci mobilizace poslat do Luhanské a Doněcké oblasti, kde probíhá nevyhlášená válka (maximální intenzita ozbrojeného konfliktu). Branná povinnost (mobilizace) se podle stěžovatele vztahuje na obyvatele na celém území Ukrajiny a jeho přestěhování do jiné části Ukrajiny by nic nevyřešilo. Stěžovatel má dále za to, že podle ústavních a dalších ukrajinských norem je mobilizace civilního obyvatelstva Ukrajiny

protiústavní. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení, případně aby zrušil též rozhodnutí žalovaného.

[3] Žalovaný se domnívá, že kasační námitky nevypovídají o žádném pochybení, kterého by se on či městský soud dopustil. Podle žalovaného bylo ve správním řízení objasněno, že stěžovatelovým důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu byla především legalizace jeho pobytu na území České republiky. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně aby ji zamítl.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost jeho kasační stížnosti. V zásadě pouze namítal vady řízení před správním orgánem i před městským soudem (nedostatečně zjištěný skutkový stav a v návaznosti na to nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů).

[7] Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, k níž musí soud přihlédnout i z úřední povinnosti, by zakládala přijatelnost kasační stížnosti, pokud by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé; takovou vadu však Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud se dostatečně věnoval zjištěními žalovaného, jakož i tvrzeními stěžovatele, popsal rozhodný skutkový stav a se všemi žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[8] Stěžovatel nesplňuje žádný z důvodů pro udělení azylu podle § 12 až § 13 zákona o azylu či doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. V nyní projednávané věci se jedná o již druhou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. V první žádosti stěžovatel jako její důvod uvedl finanční problémy v zemi původu. Jeho první žádost byla rozhodnutím žalovaného zamítnuta, zamítnuta byla rovněž žaloba stěžovatele proti tomuto rozhodnutí a jeho kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost. Nyní stěžovatel jako důvod své žádosti uvádí obavu z nebezpečí vážné újmy z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině a z toho, že by byl nucen k výkonu vojenské služby.

[9] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že institut mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci pobytu cizince na území České republiky.

[10] Ve vztahu k námitce nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu a nedostatečného dokazování, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozsudky ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS, či ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004, č. 1095/2007 Sb. NSS. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je

primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany, z obsahu jeho žádosti se v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003-41). Rozhodnutí žalovaného je detailně odůvodněno a zabývá se všemi stěžovatelem tvrzenými skutečnostmi. Městský soud se také podrobně zabýval zprávami o stavu na Ukrajině založenými ve správním spisu. Námitky ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu ze strany správního orgánu, příp. městského soudu, jsou proto nepřijatelné.

[11] Současnou bezpečnostní situací na Ukrajině se Nejvyšší správní soud zabýval již několikrát. Dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, čj. 3 Azs 237/2014-25, či usnesení ze dne 9. 11. 2016, čj. 1 Azs 237/2016-26). Důvody zakládající překážku možnosti vnitřního přesídlení musí dosahovat určité intenzity (§ 2 odst. 10 zákona o azylu). Takovou překážku by mohl založit opodstatněný strach z pronásledování nebo důvodné obavy, že by cizinci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Nic takového ovšem stěžovateli nehrozí, neboť stěžovatel pochází ze Lvovské oblasti, která leží na západě Ukrajiny a nic nenasvědčuje tomu, že by byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy v důsledku konfliktu v Luhanské a Doněcké oblasti (tzv. linie dotyku). Nelze přisvědčit ani názoru stěžovatele, že by mu vznikla vážná újma v důsledku nuceného zapojení do ozbrojeného konfliktu. Služba v armádě, ač nedobrovolná, není důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015-24).

[12] Ani závěry žalovaného a městského soudu při aplikaci § 14 zákona o azylu nelze považovat za nepřezkoumatelné. Stěžovatel je v produktivním věku a nemá zdravotní problémy. Sám stěžovatel neuvedl žádné důvody, které by v jeho případě mohly představovat důvody relevantní pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004-44, anebo ze dne 21. 1. 2004, čj. 4 Azs 47/2003-52, ze dne 8. 8. 2018, čj. 10 Azs 80/2018 - 40).

[13] Zákon o azylu a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytují dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

[14] Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl podle § 104a s. ř. s.

[15] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu